

„SZENT ÁRULÓ”

„AMIKOR EGY SPIRITUÁLIS GONDOLKODÓ AZT MONDJA MAGÁRÓL, HOGY LÁTÓ, MINDEN, AMIT LÁT, ÉRZÉKEL, AZ EMBERI ELME FELETTI VILÁGOKBÓL ÁTMEGY AZ Ő ELME TUDATOSSÁGA (EGO) SZŰRŐJÉN, TANULTSÁGA, HITRENDSZERE, VALLÁSA SZERINT.”

Balian: **Mit ér Jeruzsálem?**

Saladin: **Semmit... És mindent!**

Mit érne, ha valaki pontosan tudná, hogy az összezavart, elhazudott és átírogatott történelmünkben István király népe árulója, vagy éppen megmentője volt-e? Mit érne, ha biztosan tudhatnánk, hogy hol is siklott ki a magyar ősiség, hogyan veszítettük el a hagyományt és az Ős Tudást?

Semmit. Hiszen akkor is abban a cipőben lennénk, mint most, ha tudnánk.

És MINDENT, mert bizonyosságot kaphatnánk. Egyfajta „igazságtételt”.

Ehelyett vélt, vagy valós részismeretek alapján, ki-ki a saját, mostani, körbebástyázott identitása mentén próbál valamiféle „szent” háborút vívni, következtetéseket levonni, hogy az igazát bizonyítsa. Több, kevesebb sikerrel.

Egy biztos: Őseink is emberek voltak, a maguk erényeivel és hibáival. Akár helyesen, akár helytelenül cselekedtek is, nélkülük mi most nem lennénk itt.

Mindannyian megküzdöttek a maguk démonjaival, és ebben a küzdelemben volt, aki jelesre vizsgázott, de volt olyan is, aki megbukott. Mindenki a saját üdvösségének a kovácsa. Egy „átlagember” is, és egy „király” is. De a király helyes, vagy helytelen tettei az egész országra visszahatottak.

Egy szakrális hierarchiában ezért került az érdemben és jellemben legkülönb a legmagasabbra. Régen...

És még így sem biztos, hogy helyes döntések születtek.

Népe árulója volt-e István?

Nem tudom. Sorolhatnék hosszasan érveket mellette, és legalább ugyanannyit ellene. Tények és tényeknek hitt fikciók útvesztőjében tévelygünk, amit vélhetően, szándékosan építettek nekünk. Egy biztos, hogy Rómát nem tudta (és talán nem is akarta) elutasítani... Ennek viszont az Ősiségünk szempontjából súlyos ára volt.

Szent volt-e István?

Az én véleményem szerint egyáltalán nem. De a Turul Nemzetség vérvonalából származott.

(Emberi sorsa –és a dinasztiajéé is- karmikus következmények súlyától volt terhes, aminek oka kellett, hogy legyen.)

Bármit tett is, vagy nem tett, lelke megméretett Atyánk, az Arany Nap színe előtt.

Ahogy majd a mienk is meg fog méretni. De legalább itt élünk, itt élhetünk MAGYARKÉNT, ebben a csodálatos országban.

A valódi „szentséget” pedig nem a Vatikán értékrendje határozza meg, hanem a tetteink, és azok Nap Atyánk előtti megmérettetése.

Éljünk hát méltón Őseinkhez, legyünk tisztelettudók és hálásak, hogy általuk itt lehetünk!

Keressük az igazságot, a gyökereinket, de ne ítélkezzünk túlságosan szigorúan!

Igaz hőseink tetteire emlékezzünk büszkén (akkor is, ha most még a sötét erők ezt igyekeznek is meggátolni), legyenek számunkra fénylő példaképek. Az elbukottaknak pedig bocsássunk meg. Emberek voltak, mind ittak a keserű pohárból. Megmérettettek, ahogyan mi is meg fogunk.

Rajtunk most van a sor, hogy bizonyítsuk igaz magyar lelkiségünket. Legyünk méltók, legyünk jobbak, hogy a mi kései utódaink számára ne legyen kérdés, hogy mi jól éltük-e meg az őseinktől ajándékba kapott magyarságunkat.

Kezdetnek talán jó volna újra megtalálnunk Égi Szüleinket:

„Ősnépeink nemzeti istenségükként és egyúttal hitregei ősatyjukként a Napot, azaz ennek megszemélyesítését, a Napistent, tisztelték, akit a tulajdonképpeni magyar törzs Magyar (másként: Mag, Magor, Megyer, Magar, Makar) néven nevezett és a nemzet névadó ősatyjának és legelső, regebeli fejedelmének is tekintett.

Viszont minden földi életnek és így az embereknek is regebeli édesanyja maga a Föld, azaz megszemélyesítve, a Földanya, vagyis Tündér Ilona, az Élet Anyja. Tündér Ilonának és a Napistennek, azaz tehát Magornak nászát minden tavasszal a napéjegyenlőség idejében ünnepelték. Kizárólag a napéjegyenlőség szent ünnepe napján és éjszakáján tartották nászukat a fiatal magyar párok...

A Naptól a Földre származó erő a földi életjelenségek létrehozója, s ilyen tehát a lélek is, amely minket élökké és a legfejlettebb alakban: emberré, (ősnyelvünk szerint: magyarrá) tesz, vagyis tehát mindnyájan a Nap fiai, gyermekei vagyunk. A Napistentől származik belénk azon „isteni szikra”, amely bennünket életre kelt, emberré fejleszt, és amely holtunk után el nem enyészik. Ez „a lélek halhatatlansága” igazi magyarázata, értelme is.

Ha lelkiismeretünk szavát követjük, azaz Magyar Napatyánktól örökölt lelkünkre hallgatunk, ez annyi, minthogyha a Napisten szeretetteljes atyai tanítását, az általa megadott igaz törvényeket követnők.

Minden létezőnek eredete, ősz oka, előidézője az Ég, azaz Isten, vagyis a mindent létrehozó Természet örök és emberi ésszel föl nem fogható egysége, amely egység költői megszemélyesítése: a fenséges, „Öregösten” Nagy Isten. De mindez nem akadályozta őseinket és nem szabad akadályozzon bennünket sem abban, hogy szerető, gondviselő és bennünket oktató, tanító édesatyánk iránt, azaz a Napisten iránt is, a legmélyebb tisztelettel és szeretettel viseltessünk. A teológusok ama ellenvetésére pedig, hogy ezek szerint tehát őseink a Napot imádták, azt felelhetjük, hogy **őseink tulajdonképpen sem a Napot, sem senki mást nem „imádtak” — a szó mai értelmében —, csupán szerették és tisztelték, mint ahogy a jó és hálás gyermek szereti és tiszteli édesatyját, anélkül hogy „imádná” őt.**

Őseink táltosai erkölcsi tanítása egyik sarkalatos pontja, sőt legfőbb alapja tehát ez volt:

Aki lelkiismerete szavára hallgat, azt soha el nem némítja, az soha az igaz útról le nem tér. Az ember tévedhet, lehet önző, pártos, részrehajló; az írott malaszt, a szabályok lehetnek tévesek és a változó viszonyok, körülmények folytán elavulhatnak. Ami néhány századdal, avagy ezredévvél ezelőtt helyes és szükséges volt, az ma lehet helytelen és káros. Egyetlen tanítás, egyetlen törvény van, amely örökké igaz marad, amely az adott körülményekhez alkalmazkodik: az élő lelkiismeret, amely sohasem avul el, mint az írás és sohasem téved, sohasem pártos, mint az ember. A lelkiismeret, isteni szózat, és aki erre hallgat, bűnös sohasem lesz.

A kerek aranytükör a Napra hasonlít, amiért őseink a Nap jelképének is tekintették, de mivel a tükör nekünk arcunkat megmutatja s ezért a tükröt arcunk, hajunk, külsőnk, azaz testünk gondozásához használjuk, ugyanúgy a nem anyagi, hanem lelki tükröt, azaz a lelkiismeretet, lelkünk gondozásához kell használnunk. A Nap, azaz a Napisten, és a lelki tükör, egymással a legszorosabb eszmei összefüggésben vannak, mivel a lelkiismeret szava nem más, mint a Napisten szava. Vagyis: amit a Lelkiismeret Aranytükre mond: az Édesatyánk, a Napisten tanítása. Ha szavát követjük: a helyes útról le sohasem térendünk, nem „tévedünk el” s az életben boldogok, nyugodtak és

megelégedettek leszünk. Ez volt magyar őseink erkölcsi és vallási fölfogásának legfőbb alapja. Amely oly nemes és fennkölt fölfogás, hogy megismerése őseink iránt nem csupán a legmélyebb tiszteletet kell ébresszen, de amit ma is követendő példának kell tekintenünk.” (Magyar Adorján: A LELKIISMERET ARANYTŰKRE / 1. rész)

"Kelő napos aranyfürtöcskédre,

Hét sasröptényi magas Ég-atyácskád teremtette

Hét oldalú szent sipkádát tedd föl!

Tündököltessed föl! Hétoldalú szent házadnak

Aranyrészekből alkotott hét ajtaját

Tárd széjjel!

Kelő napos aranyfürtödöt

Abroncskerék módra menő kerek Földre

Sugározzad ki!"

„Beszéltem, Testvéreim – most a szívemben újra csend és béke honol!”

Legyenek fényesek a nappalaitok és csendesek az éjszakáitok!

-a „fogadás”- Ócs József